

AZ ANGYAL ÉS A HOLD

*Oly bizonytalanul kel a hold.
Szinte feloldódik a szürkületben.
Épp átgyűrődik a lombokon,
az ügyelő angyal máris rebben,
holott a hírt már nem ő hozza.
Kedvemet mégis aranyozza,
mert szép, ahogy szép a szenvedés.
Jaj, dehogy szép! Sokkal inkább
fájó, mint indulatból mereven álló
kés a móresre tanított testben,
ha gyökeret vert az elevenben.*

*Az idegen éjre tapadó fülnek
fáj így a vadlúdajgatás.*

*

*Én érzékelem, senki más,
hogy az idő merre tart éppen,
és aki sorsát rábízza, annak
mit tartogat a bal fülében.*

*

*Oly bizonytalanul jár a hold.
Meg-megdöccen a dombokon,
méláz egy sort, kerülgeti
az elbitangolt felhőcsordát,
s a hátára átkozott tergenyében
az ébredező friss égtájjra
régvolt szerelmeket hord át.*

*

*Pont ilyen balek az én fejem.
Hajnalig verődik bő csatákban,
majd bukfencet vetvén, kosfej-alakban
a párnát s a falat döngöli.*

*A központ azonnal észleli,
s bár ily zavart még nem tapasztalt,
küldi a rotorszárnnyú angyalt,
míg az éj leple fekete.
De válságkezelő nincs vele, és nincs
az angyalnak szablyája, íja,
a sztratoszférát csak telesírja,
hogyan Istenem, mi lesz vele?*

*S mi lenne? Szegény bús bolondja
a világhálóba gabalyodva
lesipuskás bloggerek által
blokkoltan, ficamodott szárnnyal
nyeli a kommentek tucatjait.
S mert mit sem sejt a pusztulásból,
csak néz, mint béka a kocsonyából,
feladva állásait.*

*

*Itt a vég, ó itt a vég,
nincs hát mentségem, elbukom.
Innen-onnan már üzenik:
nyiszálják nyakam a fészbukon.*

*

*Tojásalakú ma a hold.
Vagy csak rossz szemem látja annak?
Van, aki véli vadvérű kannak,
kit bárányfelhőkért tör a frász.
Pusztaság.
Nincs annak semmi sorja:
a szerelmet rég nem gyakorolja,
csak emlékeit dajkálgatja,
locsolgatja a vén gigász.*